A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (hetedik tanács)

2020. július 9.*

„Előzetes döntéshozatal – Vámunió – Közösségi Vámkódex – A 32. cikk (1) bekezdésének c) pontja – 2454/93/EGK rendelet – A 157. cikk (2) bekezdése, a 158. cikk (3) bekezdése és a 160. cikk – A vámérték meghatározása – Kiigazítás – Az értékelendő árukra vonatkozó licencdíjak – Az értékelendő áruk »eladása feltételének« minősülő licencdíjak – Végtermékek gyártásához szükséges know-how átadásáért a vásárló által anyavállalatának fizetett licencdíjak – Harmadik személyektől beszerzett és a licencbe adott termékbe beépítendő összetevőknek minősülő áruk”

A C-76/19. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Varhoven administrativen sad (legfelsőbb közigazgatási bíróság, Bulgária) a Bírósághoz 2019. január 31-én érkezett, 2018. október 25-i határozatával terjesztett elő

a **Direktor na Teritorialna direktsiya Yugozapadna Agentsiya „Mitnitsi**”, korábban Nachalnik na Mitnitsa Aerogara Sofia

és

a **„Curtis Balkan” EOOD**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (hetedik tanács),

tagjai: P. G. Xuereb tanácselnök, T. von Danwitz és A. Kumin (előadó) bírák,

főtanácsnok: P. Pikamäe,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– a Direktor na Teritorialna direktsiya Yugozapadna Agentsiya „Mitnitsi”, korábban Nachalnik na Mitnitsa Aerogara Sofia képviseletében M. Metodiev, meghatalmazotti minőségben,

– a bolgár kormány képviseletében E. Petranova és L. Zaharieva, meghatalmazotti minőségben,

– a spanyol kormány képviseletében S. Jiménez García és M. J. García-Valdecasas Dorrego, meghatalmazotti minőségben,

* Az eljárás nyelve: bolgár.

– az Európai Bizottság képviseletében M. Kocjan, Y. Marinova és F. Clotuche-Duvieusart, meghatalmazotti minőségben,

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló 2913/92/EGK tanácsi rendelet végrehajtására vonatkozó rendelkezések megállapításáról szóló, 1993. július 2-i 2454/93/EGK bizottsági rendelet (HL 1993. L 253., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 6. kötet, 3. o., a továbbiakban: végrehajtási rendelet) 157. cikke (2) bekezdésének, 158. cikke (3) bekezdésének és 160. cikkének értelmezésére vonatkozik.

2 E kérelmet a Direktor na Teritorialna direktsiya Yugozapadna Agentsiya „Mitnitsi” (a vámhatóság délnyugati területi igazgatója, Bulgária), korábban Nachalnik na Mitnitsa Aerogara Sofia (a szófiai repülőtéri vámhivatal igazgatója, Bulgária) és a „Curtis Balkan” EOOD között az ez utóbbi által az anyavállalata számára fizetett licencdíjaknak harmadik személy beszállítóktól importált áruk vámértéke meghatározása során történő figyelembevétele tárgyában folyamatban lévő jogvitában terjesztették elő.

Jogi háttér

A Vámkódex

3 A Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet (HL 1992. L 302., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 4. kötet, 307. o.; a továbbiakban: Vámkódex) 29. cikkének (1) bekezdése értelmében:

„Az importált áru vámértéke az ügyleti érték, vagyis a Közösség vámterületére irányuló kivitel céljából történő eladáskor az áruért ténylegesen kifizetett vagy kifizetendő, szükség esetén a 32. és 33. cikknek megfelelően kiigazított ár […]

[…]”

4 A Vámkódex 32. cikke kimondja:

„(1) A vámértéknek a 29. cikk alapján történő megállapításakor az importált áruért ténylegesen kifizetett vagy kifizetendő árhoz hozzá kell számítani:

[…]

c) a vevő által közvetve vagy közvetlenül, az értékelendő áru eladásának feltételeként fizetendő, az értékelendő áruval kapcsolatos jogdíjak és licencdíjak, amennyiben azok a ténylegesen kifizetett vagy kifizetendő árban nincsenek benne;

[…]

(2) A ténylegesen kifizetett vagy kifizetendő árba történő beszámítás e cikk alapján kizárólag objektív és mennyiségileg meghatározható adatok alapján történhet.

(3) A vámérték meghatározásakor a ténylegesen kifizetett vagy kifizetendő árhoz való hozzáadás csak az e cikkben megállapítottak szerint történhet.

[…]”

A 2454/93 rendelet

5 A 2454/93 rendelet 143. cikke (1) bekezdésének e) pontja értelmében személyek akkor tekinthetők egymással kapcsolatban állónak, ha egyikük közvetve vagy közvetlenül ellenőrzi a másikat.

6 E rendelet 157. cikke ekképp rendelkezik:

„(1) A Vámkódex 32. cikke (1) bekezdése c) pontjának alkalmazásában a jogdíjak és licencdíjak különösen az alábbiakra vonatkozó jogok használatáért történő kifizetéseket jelentenek:

– importált áruk gyártása (különösen szabadalmak, formatervezési minták, használati minták és gyártási know-how),

– vagy

– importált áruk exportcélú eladása (különösen védjegyek, bejegyzett formatervezési minták),

– vagy

– importált áruk felhasználása vagy újraeladása (különösen szerzői jogok, az importált árukban elválaszthatatlanul megtestesített gyártási eljárások).

(2) A Vámkódex 32. cikke (5) bekezdésének sérelme nélkül, ha az importált áruk vámértékét a Vámkódex 29. cikkének rendelkezései szerint állapítják meg, a ténylegesen kifizetett vagy fizetendő árhoz csak akkor kell hozzászámítani a jogdíjat vagy licencdíjat, ha ez a kifizetés:

– az értékelendő árukra vonatkozik,

– és

– ezen áruk eladásának feltételét képezi.”

7 Az említett rendelet 158. cikke értelmében:

„(1) Amennyiben az importált áruk a Közösségben előállított áruknak csak összetevői vagy alkotóelemei, az importált árukért ténylegesen kifizetett vagy fizetendő árat csak akkor kell kiigazítani, ha a jogdíj vagy licencdíj ezekre az árukra vonatkozik.

[…]

(3) Ha a jogdíjak vagy licencdíjak részben az importált árukra, részben pedig egyéb olyan összetevőkre vagy alkotóelemekre vonatkoznak, amelyeket az árukhoz importálásuk után adnak hozzá, vagy az importálást követő tevékenységekre vagy szolgáltatásokra vonatkoznak, megfelelő arányú megosztást csak objektív és mennyiségileg meghatározható adatok alapján lehet tenni, a Vámkódex 32. cikke (2) bekezdéséhez fűzött, a 23. mellékletben megtalálható értelmező megjegyzéssel összhangban.”

8 A 2454/93 rendelet 160. cikke kimondja:

„Ha a vevő harmadik félnek fizet jogdíjat vagy licencdíjat, a 157. cikk (2) bekezdésében foglalt feltételek nem tekintendők teljesítettnek, kivéve, ha az eladó vagy egy vele kapcsolatban álló személy követeli meg a vevőtől annak megfizetését."

9 E rendelet 161. cikke ekképp rendelkezik:

„Ha a jogdíj vagy licencdíj összegének kiszámolási módját az importált áruk árából vezetik le, úgy ellenkező bizonyíték hiányában feltételezhető, hogy ennek a jogdíjnak vagy licencdíjnak a kifizetése az értékelendő árukra vonatkozik.

Mindamellett, ha a jogdíj vagy licencdíj összegét az importált áruk árától függetlenül számolják ki, ezen jogdíjnak vagy licencdíjnak a kifizetése ennek ellenére vonatkozhat az értékelendő árukra."

10 A 2454/93 rendelet 23. mellékletében foglalt, a vámértékre vonatkozó értelmező megjegyzések a Vámkódex 32. cikkének (2) bekezdését illetően előírják:

„Abban az esetben, ha nem állnak rendelkezésre objektív és mennyiségileg meghatározható adatok a 32. cikk rendelkezései szerint szükséges kiegészítések megállapítására, az ügyleti érték sem állapítható meg a 29. cikk rendelkezései szerint. Erre példa, ha az importáló országban fizetendő jogdíjat a termék literenkénti értékesítésére vonatkozóan állapították meg, ezzel szemben a terméket kilogrammonkénti mennyiségben importálják, és behozatal után készítenek belőle oldatot. Ha a jogdíjat részben az importált áru alapján állapítják meg, részben olyan tényezők alapján, amelyeknek semmi közük az importált áruhoz (mint pl. abban az esetben, ha a behozott árut hazai összetevőkkel keverik össze, és ezután önállóan nem megkülönböztethető, vagy ha a jogdíj nem elválasztható az eladó és a vevő közötti speciális pénzügyi megegyezésektől), nem lehet a jogdíj alapján a vámérték kiegészítését megtenni. Abban az esetben azonban, amikor a jogdíj kizárólag az importált árura vonatkozik, és mennyisége egyszerűen megállapítható, a ténylegesen fizetett vagy fizetendő ár ezzel növelhető."

11 Az említett értelmező megjegyzések a 2454/93 rendelet 143. cikkének (1) bekezdését illetően a következőket mondják ki:

„Egy személy abban az esetben tekinthető egy másikat ellenőrző személynek, ha jogi vagy működési szempontból olyan helyzetben van, hogy a másik személy fölött korlátozást vagy irányítást gyakorolhat."

A Vámkódex Bizottság magyarázata

12 Az e kódex 247a. cikke szerinti Vámkódex Bizottság (vámérték-megállapítási részleg; a továbbiakban: Vámkódex Bizottság) a jogdíjak és licencdíjak vámértékben való figyelembevételéről szóló 3. számú magyarázatának értelmében:

„[…]

8. Nem kétséges, hogy a jogdíjakat és licencdíjakat figyelembe kell venni a vámértékben, ha maguk az importált áruk képezik a licencmegállapodás tárgyát (vagyis amikor azok a licencbe adott termékek). Erre azonban akkor is szükség van, ha az importált áruk a licencbe adott termék összetevőit vagy alkatrészeit képezik, vagy ha magukkal az importált árukkal (pl. speciális gyártóberendezések vagy ipari üzemek) állítanak elő vagy gyártanak licencbe adott termékeket.

9. A licencmegállapodás alapján biztosított »know-how« sokszor tervek, receptek, képletek és alapvető utasítások rendelkezésre bocsátását is magában foglalja a licencbe adott termék alkalmazásával kapcsolatosan. Ha az ilyen know-how az importált termékekre vonatkozik, akkor minden jogdíjnál vagy licencdíjnál mérlegelni kell azok vámértékben való figyelembevételét. Néhány licencmegállapodás azonban (pl. a »franchise« területén) olyan szolgáltatások nyújtását foglalja magában, mint a licencjogosult személyzetének betanítása a licencbe adott termék gyártására vagy a gépek/üzem használatára. Szerepelhet a megállapodásban továbbá a menedzsment, az adminisztráció, a marketing, a számvitel stb. területén adott technikai segítségnyújtás. Ilyen esetekben az ilyen szolgáltatások után fizetett jogdíjat vagy licencdíjat nem lehet a vámértékben figyelembe venni.

[…]

Az értékelendő árukkal kapcsolatos jogdíjak és licencdíjak

11. Amikor azt kell meghatározni, hogy kapcsolódik-e jogdíj az értékelendő áruhoz, nem az az alapvető kérdés, hogy hogyan számítják ki a jogdíjat, hanem az, hogy miért fizetik azt, vagyis a licencjogosult valójában mit kap a kifizetésért cserébe […]. Ezért a licencbe adott termék importált alkatrésze vagy alkotórésze esetében, vagy importált gyártási berendezés vagy üzem esetében a licencbe adott termék forgalmán alapuló jogdíjfizetés az importált árukhoz háromféle módon kapcsolódhat: teljes egészében, részben vagy egyáltalán nem.*Az értékelendő áruk értékesítésének feltételeként fizetett jogdíjak vagy licencdíjak*

12. Itt azt a kérdést kell megválaszolni, hogy az eladó hajlandó lenne-e az áruk értékesítésére jogdíj vagy a licencdíj fizetése nélkül. A feltétel lehet kifejezett vagy hallgatólagos. Az esetek többségében a licencmegállapodás részletezi, hogy az importált áru értékesítése függ-e jogdíj vagy licencdíj fizetésétől. Ezt azonban nem szükséges feltétlenül kikötni.

13. Ha egy személytől árut vásárolnak, és egy másik személy számára fizetnek jogdíjat vagy licencdíjat, a kifizetést bizonyos körülmények között mégis az áru értékesítése feltételének lehet tekinteni (lásd a [2454/93 rendelet] 160. cikkét). […]”

13 A Vámkódex Bizottság (Vámérték-megállapítási részleg) magyarázata a Vámkódex 32. cikke (1) bekezdése c) pontjának a 2454/93/EGK rendelet 160. cikkének megfelelően harmadik személynek fizetett jogdíjakra és a licencdíjakra történő alkalmazásáról a következőképpen került megfogalmazásra:

„[…]

A fizetés még akkor is lehet az eladás hallgatólagos feltétele, ha a vevő és az eladó közötti tényleges adásvételi szerződés nem követeli meg kifejezetten a jogdíj fizetését, amennyiben a vevő az árukat az eladótól nem vehetné meg, és az eladó az árukat nem lenne hajlandó a vevőnek eladni anélkül, hogy a vevő a licencadónak a jogdíjat megfizette volna.

[…]

A [2454/93 rendelet] 160. cikkével összefüggésben, amikor a jogdíjakat a gyártó felett közvetlen vagy közvetett ellenőrzést gyakorló félnek kell fizetni (amiből azt a következtetést lehet levonni, hogy azok [az e rendelet] 143. cikke szerint kapcsolt viszonyban vannak), akkor az ilyen kifizetéseket az eladás feltételének kell tekinteni. Az [említett rendelet] 23. cikke – a 143. cikk (1) bekezdésének e) pontjához fűzött megjegyzések szerint »egy személy egy másikat akkor tart ellenőrzése alatt, ha az előbbi jogi vagy működési értelemben olyan helyzetben van, hogy az utóbbit korlátozhatja vagy irányíthatja.«

Annak megállapítására, hogy ellenőrzés esete áll-e fenn, az alábbi elemeket kell megvizsgálni:

– a licencadó választja ki és nevezi meg a gyártót a vevő számára;

– közvetlen gyártási kapcsolat van a licencadó és az eladó között;

– a licencadó tényleges ellenőrzést gyakorol, akár közvetlenül, akár közvetve, a gyártás felett (a termelési központok és/vagy a termelési módszerek tekintetében);

– a licencadó tényleges közvetlen vagy közvetett ellenőrzést gyakorol az áruk logisztikája és a vevőnek való szállítása felett;

– a licencadó nevezi meg/korlátozza, hogy a termelő az áruit kinek adhatja el;

– a licencadó szabja meg az arra vonatkozó feltételeket, hogy milyen áron kell a gyártónak/eladónak az áruit eladnia, vagy milyen áron értékesítse tovább az importőr/vevő az árut;

– a licencadónak jogában megvizsgálni a gyártó vagy a vevő számviteli nyilvántartásait;

– a licencadó jelöli ki a használandó gyártási módszereket / biztosítja a tervrajzokat stb.;

– a licencadó megjelöli/korlátozza az anyagok/alkatrészek beszerzési forrását;

– a licencadó korlátozza a gyártó által előállítható mennyiségeket;

– a licencadó nem engedi meg, hogy a vevő közvetlenül a gyártótól vásároljon, hanem a kereskedelmi védjegy tulajdonosán (a licencadón) keresztül kell vásárolnia, amely az importőr vételi megbízottjaként is eljárhat;

– a gyártó számára nem megengedett, hogy konkurens (nem licencalapú) termékeket állítson elő a licencadó beleegyezése nélkül;

– az előállított áruk a licencadóhoz kötődnek (pl. kialakításukban/ formatervezésükben és a kereskedelmi védjegyre való tekintettel);

– az áruk és az alkalmazott technológia jellemzőit a licencadó határozza meg.

Ha a fenti mutatók együttesen jelentkeznek, és meghaladják a licencadó által végzett, tisztán minőségbiztosítási ellenőrzéseket, akkor a [2454/93 rendelet] 143. cikke (1) bekezdése e) pontjának értelmében kapcsolt viszony áll fenn, és ebből adódóan a jogdíj a[z ezen rendelet] végrehajtási rendelkezések 160. cikkének megfelelően az eladás feltétele.”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

14 A Curtis Balkan Bulgáriában székhellyel rendelkező társaság, amely, teljes egészében az Egyesült Államokban székhellyel rendelkező Curtis Instruments Inc. társaság (a továbbiakban: Curtis USA) tulajdonában van. Az e két társaság közötti jogviszonyokat elsősorban két szerződés szabályozza, az 1996. február 1-jén kötött első szerződés egy szabadalom használatának jogára, a 2002. november 26-án kötött második szerződés ügyviteli szolgáltatások nyújtására vonatkozik.

15 A szabadalom használatára vonatkozó szerződés értelmében a Curtis USA üzemanyagszint-jelzők és nagyfrekvenciás sebességszabályozók saját szabadalmazott technológiája alapján történő gyártására szolgáló alkatrészkészleteket ad el a Curtis Balkannak standard áron. A Curtis Balkan jogosult motorokhoz használt sebességszabályozókat és elektromos járművek alkatrészeit ezen alkatrészek felhasználásával gyártani és forgalmazni, amely termékek tekintetében jogdíjat fizet a szabadalom használatáért. A Curtis Balkan negyedévente, e termékek bejelentett negyedéves eladásai alapján fizeti e

díjat. A 2010. szeptember 1-jén kötött szerződés módosítása értelmében a Curtis USA a szerződésben szereplő és a Curtis Balkan által értékesített termékek nettó eladási árának mintegy 10%-át kapja licencdíjként.

16 A szolgáltatásnyújtási szerződés értelmében a Curtis USA elsősorban arra kötelezi magát, hogy a Curtis Balkan számára meghatározott havi díjazás mellett biztosítja a működésével kapcsolatos tevékenységeket, nevezetesen az ügyvitelt, a marketinget, a reklámot, a költségvetés elkészítését, a pénzügyi jelentéseket, az információs rendszereket és a humán erőforrásokat is beleértve.

17 A Curtis Balkan által benyújtott, a 2012. január 1. és 2015. május 31. közötti időszakban harmadik országokból származó árubehozatalra vonatkozó vámáru-nyilatkozatok tekintetében végzett ellenőrzés során a bolgár vámhatóságok megállapították, hogy az importált árukat, „alkatrészeket és összetevőket” a Curtis Balkan olyan termékek gyártásához használta fel, amelyek vonatkozásában e társaság licencdíjat fizet a Curtis USA számára az 1996. február 1-jei szerződésnek megfelelően. Az is megállapításra került, hogy az importált áruk bejelentett vámértéke nem foglalta magában e licencdíjakat.

18 E körülményekre vonatkozóan a Curtis USA és a Curtis Balkan is magyarázattal szolgált, amelyből többek között az tűnik ki, hogy a Curtis USA ellenőrzi a teljes gyártási folyamatot a tárgyalásoktól a gyártáshoz szükséges összetevők központosított beszerzésétől kezdve a végtermékek értékesítéséig. A termékekbe beépített összetevőket a Curtis USA útmutatása szerint gyártják, és azokat kifejezetten e termékekhez fejlesztették ki. Ezenfelül egy másik beszállító kiválasztásához a Curtis USA jóváhagyása szükséges. Mindazonáltal a 100 000 amerikai dollárt (USD) (mintegy 85 000 euró) meg nem haladó rendelések esetében nem szükséges a Curtis USA értesítése vagy jóváhagyása.

19 2016. április 28-i határozatában a szófiai repülőtéri vámhivatal igazgatója felülvizsgálta a bejelentett vámértéket a megvizsgált vámáru-nyilatkozatok összessége tekintetében, azon licencdíjakat is beleértve, amelyek vonatkozásában úgy ítélte meg, hogy azokat a Vámkódex 32. cikke (1) bekezdésének c) pontja, valamint a 2454/93 rendeletnek az e rendelet 158. cikke (1) és (3) bekezdésével és 160. cikkével együttesen értelmezett 157. cikke értelmében meg kell fizetni.

20 A Curtis Balkan közigazgatási jogorvoslati kérelemmel támadta meg ezt a határozatot. Jogorvoslati kérelmének alátámasztására e társaság benyújtotta a beszállítók azon leveleit, amelyek annak bizonyítására irányultak, hogy azon áruk ára, amelyeket a Curtis Balkan rendelt e beszállítóktól, nem függött az általa a Curtis USA számára fizetett licencdíjtól, és ez utóbbi nem volt olyan helyzetben, hogy irányítsa vagy korlátozza az említett beszállítók tevékenységét.

21 2016. június 21-i határozatával az illetékes vámhatóság elutasította a Curtis Balkan közigazgatási jogorvoslati kérelmét.

22 A Curtis Balkan a 2016. június 21-i határozattal helyben hagyott 2016. április 28-i határozatot az Administrativen sad – Sofia grad (szófiai városi közigazgatási bíróság, Bulgária) előtt vitatta. Ezen eljárás keretében e társaság kérelmére szakvélemény kiadását rendelték el, amelyből az tűnik ki, hogy az alapügyben vitatott vámáru-nyilatkozatok értéke nem haladta meg a 100 000 USD küszöbértéket, amely határon belül az említett társaság függetlenül cselekedhet az áruk megrendelése során.

23 2018. február 8-i ítéletében az Administrativen sad – Sofia grad (szófiai városi közigazgatási bíróság) azon indokból semmisítette meg a 2016. június 21-i határozattal helyben hagyott 2016. április 28-i határozatot, hogy nem álltak fenn a 2454/93 rendelet 157. cikkének (2) bekezdésében rögzített azon feltételek, amelyek mellett az importált áruk szerződés szerinti értékét növelni lehet a megfizetett licencdíjak értékével.

24 Az e rendelkezésben szereplő első feltételt illetően ugyanis, amely szerint a licencdíjak fizetésének kapcsolatban kell lennie az értékelendő árukkal, e bíróság úgy ítélte meg, hogy az alapügyben szóban forgó áruk nem alkották tárgyát a szabadalom használatának jogára vonatkozó szerződés hatálya alá. Elsősorban az arra vonatkozó bizonyíték hiányzott, hogy olyan speciális gyártási folyamatok vagy know-how került elválaszthatatlanul beépítésre ezekbe az árukba, amelyeknek a Curtis USA a jogosultja.

25 A második feltételt illetően, amely szerint a licencdíjak fizetése az importált áruk értékesítésének egyik feltételét kell, hogy alkossa, e bíróság szerint az sem nyert bizonyítást, hogy a beszállítók igényelték a Curtis Balkantól, hogy fizessen jogdíjat a Curtis USA számára. Konkrétan az nem került bizonyításra, hogy ez utóbbi társaság és a beszállítók között bármely olyan kapcsolat lenne, amely lehetővé teszi annak feltételezését, hogy az előbbi közvetlen ellenőrzést gyakorol ezen utóbbiak felett. Ráadásul e beszállítók kategorikusan tagadták egy ilyen kapcsolat létezését.

26 A szófiai repülőtéri vámhatóság igazgatója az Administrativen sad – Sofia grad (szófiai városi közigazgatási bíróság) ezen ítéletével szemben felülvizsgálati kérelmet terjesztett a Varhoven administrativen sad (legfelsőbb közigazgatási bíróság, Bulgária) elé.

27 A szófiai repülőtéri vámhatóság igazgatója azt állítja, hogy van kapcsolat a licencdíjak és az értékelendő áruk között, mivel ez utóbbiak olyan összetevőknek minősülnek, amelyeket engedély alá eső termékek gyártásához használnak fel, és ezek az összetevők olyan tanúsítvány tárgyát alkotják, amely kapcsolatban van a végtermékek minőségi követelményeivel. A licencdíjak egyébként is az importált áruk értékesítése feltételnek minősülnek, tekintettel arra, hogy a beszállítók kiválasztása során figyelembe veszik azokat a műszaki követelményeket, amelyeknek az importált áruk meg kell, hogy feleljenek, és ezeket a követelményeket a Curtis USA tervezési központjának mérnöki részlegei írják elő.

28 Azon tényt illetően, miszerint az értékelendő árukat az azon társaságtól eltérő beszállítóktól szerezték be, amely számára a licencdíjakat fizették, a szófiai repülőtéri vámhatóság igazgatója azt állítja, hogy 2454/93 rendeletnek az e tényállásra vonatkozó 160. cikkét kell alkalmazni, mivel a Curtis USA közvetlen ellenőrzést gyakorol a gyártók felett. A licenciatulajdonos választja ki ugyanis a gyártókat, és velük szemben műszaki követelményeket támaszt, ily módon közvetlenül vagy közvetetten tényleges ellenőrzést gyakorol a gyártási folyamat felett.

29 Ezenfelül, mivel az importált áruk csak a végtermékbe beépülő összetevők, és mivel a licencdíjak részben az importált árukra, részben egyéb olyan összetevőkre vonatkoznak, amelyeket az árukhoz importálásuk után adnak hozzá, illetve az importálást követő tevékenységekre vagy szolgáltatásokra, a szófiai repülőtéri vámhatóság igazgatója megjegyzi, hogy a 2454/93 rendelet 158. cikke (1) és (3) bekezdésének megfelelően a licencdíjakat arányosan osztották fel.

30 A Curtis Balkan vitatja a szófiai repülőtéri vámhatóság igazgatójának állásfoglalását.

31 A kérdést előterjesztő bíróság emlékeztet arra, hogy az alapüggyel analógiát mutató olyan ügyekben, amelyekben ugyanezen felek álltak szemben, már megállapításra került, hogy a vámhatóság megfelelően végezte el a kiigazítást, mégpedig a 2454/93 rendelet 158. cikkének (3) bekezdése alapján. Elsősorban azt emelte ki, hogy az e rendelkezésben szereplő tényállásban az e rendelet 157. cikkének (2) bekezdésében rögzített feltételeket nem kellett volna ellenőrizni, és az említett rendelet 160. cikke sem releváns.

32 Mindazonáltal, mivel kétségei támadtak a 2454/93 rendelet megfelelő értelmezését illetően, a Varhoven administrativen sad (legfelsőbb közigazgatási bíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság:

„1) Úgy kell-e értelmezni a 2454/93 rendelet 158. cikkének (3) bekezdését, hogy e rendelkezés a 2454/93 rendelet 157. cikkében foglalt szabály ellenére önálló jogalapot teremt a vámértéknek a jogdíjaknak vagy licencdíjaknak az importált árukért ténylegesen kifizetett vagy fizetendő árhoz történő hozzászámítása révén történő kiigazítására?

2) Úgy kell-e értelmezni a 2454/93 rendelet 158. cikkének (3) bekezdését, hogy e rendelkezés két vagylagos helyzetet szabályoz a vámérték kiigazítását illetően: egyrészt azt a helyzetet, hogy a szóban forgókhoz hasonló jogdíjak vagy licencdíjak részben az importált árukra, részben pedig egyéb olyan összetevőkre vonatkoznak, amelyeket az árukhoz importálásuk után adnak hozzá, másrészt pedig azt a helyzetet, hogy a jogdíjak vagy licencdíjak az importálást követő tevékenységekre vagy szolgáltatásokra vonatkoznak?

3) Úgy kell-e értelmezni a 2454/93 rendelet 158. cikkének (3) bekezdését, hogy e rendelkezés három helyzetet szabályoz a vámérték kiigazítását illetően: először is azt a helyzetet, hogy a jogdíjak vagy licencdíjak részben az importált árukra, részben pedig egyéb olyan összetevőkre vonatkoznak, amelyeket az árukhoz importálásuk után adnak hozzá; másodszor azt a helyzetet, hogy a jogdíjak vagy licencdíjak részben az importált árukra, részben pedig az importálást követő tevékenységekre vagy szolgáltatásokra vonatkoznak; harmadszor pedig azt a helyzetet, hogy a jogdíjak vagy licencdíjak részben az importált árukra, részben pedig egyéb olyan összetevőkre vonatkoznak, amelyeket az árukhoz importálásuk után adnak hozzá, vagy az importálást követő tevékenységekre vagy szolgáltatásokra vonatkoznak?

4) Úgy kell-e értelmezni a 2454/93 rendelet 158. cikkének (3) bekezdését, hogy e rendelkezés minden esetben lehetővé teszi a vámérték kiigazítását, ha bebizonyosodik, hogy a kifizetett jogdíjak vagy licencdíjak az értékelendő áruk importálását követő tevékenységekre vagy szolgáltatásokra vonatkoznak, mely tevékenységek vagy szolgáltatások a konkrét esetben azok a szolgáltatások, amelyeket az amerikai társaság nyújt a bolgár társaságnak (a gyártással és az ügyvitellel összefüggésben), függetlenül attól, hogy fennállnak-e a kiigazításnak a 2454/93 rendelet 157. cikkében foglalt feltételei?

5) Úgy kell-e értelmezni a 2454/93 rendelet 158. cikkének (3) bekezdését, hogy e rendelkezés a 2454/93 rendelet 157. cikke szerinti szabályozás alapján és a 157. cikkben foglalt feltételek mellett történő vámérték-kiigazítás egyik különös esetét képezi, minek körében a különösség kizárólag abban áll, hogy a jogdíj vagy licencdíj csak részben vonatkozik az értékelendő árukra, és ezért azt megfelelő arányban meg kell osztani?

6) Úgy kell-e értelmezni a 2454/93 rendelet 158. cikkének (3) bekezdését, hogy e rendelkezés akkor is alkalmazandó, ha a vevő harmadik félnek fizet díjat, illetve jogdíjat vagy licencdíjat?

7) Az előző két kérdésre adandó igenlő válasz esetén meg kell-e vizsgálnia a nemzeti bíróságnak a jogdíjnak vagy licencdíjnak a 2454/93 rendelet 158. cikkének (3) bekezdése alapján történő megfelelő arányú megosztása során, hogy a 157. cikk (2) bekezdésében foglalt mindkét feltétel fennáll-e, tehát hogy a jogdíj vagy licencdíj – még ha csak részben is – az importált árukra vonatkozik-e, és hogy a jogdíj vagy licencdíj kifizetése ezen áruk eladásának feltételét képezi-e, és ha igen, akkor e vizsgálat során figyelembe kell-e venni a 160. cikkben foglalt szabályozást, amely szerint a 157. cikk (2) bekezdésében foglalt feltételek fennállnak, ha az eladó vagy egy vele kapcsolatban álló személy követeli meg a vevőtől a jogdíj vagy licencdíj megfizetését?

8) Csak a 2454/93 rendelet 157. cikke szerinti főszabályra – ha harmadik félnek kell jogdíjakat vagy licencdíjakat fizetni, és e díjak teljes mértékben az értékelendő árura vonatkoznak – alkalmazandó-e a 2454/93 rendelet 160. cikke, vagy ez azokban az esetekben is alkalmazandó, amelyekben a jogdíjak vagy licencdíjak csak részben vonatkoznak az importált árukra?

9) Úgy kell-e értelmezni a 2454/93 rendelet 160. cikkét, hogy a licenctulajdonos és az eladó között fennálló „kapcsolat” fogalma azokat az eseteket foglalja magában, amelyekben a licenctulajdonos azért áll kapcsolatban a vevővel, mert a minőségellenőrzést meghaladó közvetlen ellenőrzést gyakorol a vevő felett, vagy úgy kell értelmezni az említett 160. cikket, hogy a licenctulajdonos és a vevő között fennálló, fent hivatkozott kapcsolat nem elegendő a licenctulajdonos és az eladó között fennálló (közvetett) kapcsolat megállapításához, különösen ha az utóbbi tagadja, hogy a vevő importált árukra vonatkozó megrendeléseinek árai jogdíjak vagy licencdíjak megfizetésétől függenének, és azt is tagadja, hogy a licenctulajdonosnak módjában állna tevékenységét vállalati szinten irányítani vagy korlátozni?

10) Úgy kell-e értelmezni a 2454/93 rendelet 160. cikkét, hogy e rendelkezés csak akkor teszi lehetővé a vámérték kiigazítását, ha a 2454/93 rendelet 157. cikkében foglalt mindkét feltétel teljesül, tehát ha a harmadik félnek fizetett jogdíj vagy licencdíj az értékelendő árukra vonatkozik, és e díj kifizetése ezen áruk eladásának feltételét képezi, és ha ezenfelül az a feltétel is teljesül, hogy az eladó vagy egy vele kapcsolatban álló személy követeli meg a vevőtől a jogdíj vagy licencdíj megfizetését?

11) Teljesítettnek kell-e tekinteni a 2454/93 rendelet 157. cikke (2) bekezdésének első francia bekezdésében foglalt azon követelményt, hogy a jogdíjnak vagy licencdíjnak az értékelendő árukra kell vonatkoznia, ha a jogdíj vagy licencdíj és az importált áruk között – mint a jelen ügyben is – közvetett kapcsolat áll fenn, ha az értékelendő áruk a licenc tárgyát képező végtermék összetevői?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

33 Tizenegy kérdésével, amelyeket célszerű együttesen vizsgálni, a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keresi a választ, hogy úgy kell-e értelmezni a 2454/93 rendelet 157. cikkének (2) bekezdését, 158. cikkének (3) bekezdését és 160. cikkét, hogy végtermékek gyártása céljából átadott know-how ellenértékeként egy társaság által az anyavállalata számára fizetett licencdíjak összegének arányos részét hozzá kell adni a bizonyos importált termékekért ténylegesen kifizetett vagy fizetendő árhoz olyan körülmények között, amikor ezen áruknak az a rendeltetése, hogy más összetevőkkel együtt azokat az említett késztermékbe építsék be, és amelyeket az elsőként említett társaság az anyavállalattól eltérő beszállítóktól szerez be.

34 Mindenekelőtt arra kell emlékeztetni, hogy a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint a vámérték megállapítására vonatkozó uniós szabályozás méltányos, egységes és semleges rendszer létrehozására irányul, amely kizárja az önkényes és fiktív vámértékek alkalmazását. A vámértéknek tehát tükröznie kell a behozott áru valós gazdasági értékét, és következésképpen tartalmaznia kell ezen áru minden gazdasági értékkel rendelkező elemét (2019. június 20-i Oribalt Rīga ítélet, C-1/18, EU:C:2019:519, 22. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

35 A Vámkódex 29. cikke értelmében az importált áru vámértéke főszabály szerint az ügyleti értékéből, vagyis az Európai Unió vámterületére irányuló kivitel céljából történő eladáskor az áruért ténylegesen kifizetett vagy kifizetendő árból tevődik össze, adott esetben azonban e kódex 32. cikkének megfelelően tett kiigazításokkal (lásd ebben az értelemben: 2017. március 9-i GE Healthcare ítélet, C-173/15, EU:C:2017:195, 31. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

36 Azon elemek között, amelyeket hozzá kell számítani az importált árukért ténylegesen kifizetett vagy fizetendő árhoz a vámérték meghatározása érdekében, a 32. cikk (1) bekezdésének c) pontja megemlíti a vevő által közvetve vagy közvetlenül, az értékelendő áru eladásának feltételeként fizetendő, az értékelendő áruval kapcsolatos jogdíjakat és licencdíjakat, amennyiben azok a ténylegesen kifizetett vagy kifizetendő árban nincsenek benne.

37 Egyébiránt a 2454/93 rendelet 157. cikkének (1) bekezdése szerint a „jogdíjat és licencdíjak” fogalma a Vámkódex 32. cikke (1) bekezdése c) pontjának alkalmazásában – többek között – importált áruk gyártására, ezen áruk exportcélú eladására, illetve ezek felhasználására vagy újraeladására vonatkozó jogok használatáért történő kifizetéseket jelen.

38 A 2454/93 rendelet 157. cikkének (2) bekezdése értelmében, ha az importált áruk vámértékét a Vámkódex 29. cikkének rendelkezései szerint állapítják meg, a ténylegesen kifizetett vagy fizetendő árhoz csak akkor kell hozzászámítani a jogdíjat vagy licencdíjat, ha ez a kifizetés egyrészt az értékelendő árukra vonatkozik, másrészt ezen áruk eladásának feltételét képezi.

39 Következésképpen a Vámkódex 32. cikke (1) bekezdésének c) pontjában előírt kiigazítás a három kumulatív feltétel együttes fennállása esetén alkalmazható, nevezetesen, először is, ha a jogdíjakat és licencdíjakat nem számították be a ténylegesen kifizetett vagy fizetendő árba, másodszor, ha azok az értékelendő árura vonatkoznak, illetve, harmadszor, ha a vevő e jogdíjakat vagy licencdíjakat mint ezen áru eladása feltételeként köteles megfizetni (2017. március 9-i GE Healthcare ítélet, C-173/15, EU:C:2017:195, 35. pont).

40 A jelen ügyben az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból az tűnik ki, hogy az alapügyben szóban forgó licencdíjakat a Curtis Balkan anyavállalata, a Curtis USA számára fizette, annak ellenértékeként, hogy ez utóbbi know-how-t adott át olyan termékek gyártása céljából, amelyekbe az importált árukat beépítették. Ily módon e licencdíjakat úgy kell tekinteni, mint az importált áruk felhasználására vonatkozó jogok használatáért történő fizetést a 2454/93 rendelet 157. cikke (1) bekezdésének harmadik francia bekezdése értelmében véve, következésképpen úgy, hogy azok a Vámkódex 32. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében vett „jogdíjak és licencdíjak” fogalmába tartoznak.

41 Egyébiránt, mivel nem vitatott, hogy a Curtis Balkan az említett licencdíjakat nem foglalta bele az alapügyben importált árukért ténylegesen kifizetett vagy fizetendő árba, a vámérték kiigazítása tekintetében megkövetelt, a jelen ítélet 39. pontjában említett első feltétel teljesül.

42 A második feltételt illetően, miszerint a Vámkódex 32. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében licencdíjaknak az értékelendő árukra kell vonatkozniuk, emlékeztetni kell arra, hogy a 2454/93 rendelet 158. cikkének (1) bekezdése értelmében, amennyiben az importált áruk az Unióban előállított áruknak csak összetevői vagy alkotóelemei, az importált árukért ténylegesen kifizetett vagy fizetendő árat csak akkor lehet kiigazítani, ha a jogdíj vagy licencdíj ezekre az árukra vonatkozik.

43 Ezenfelül e rendelet 161. cikkének első bekezdése értelmében, ha a jogdíj vagy licencdíj összegének kiszámolási módját az importált áruk árából vezetik le, úgy ellenkező bizonyíték hiányában feltételezhető, hogy ennek a jogdíjnak vagy licencdíjnak a kifizetése az értékelendő árukra vonatkozik. Ezzel szemben az említett rendelet 161. cikkének második bekezdése értelmében, ha a jogdíj vagy licencdíj összegét az importált áruk árától függetlenül számolják ki, ezen jogdíjnak vagy licencdíjnak a kifizetése ennek ellenére vonatkozhat az értékelendő árukra.

44 Arra is emlékeztetni kell, hogy a Vámkódex Bizottság következtetései, bár nem rendelkeznek kötelező hatállyal, mégis olyan fontos tényezők, amelyek biztosítják a Vámkódexnek a tagállamok vámhatóságai általi egységes alkalmazását, és mint ilyenek, az említett kódex értelmezésének érvényes eszközének tekinthetők (2017. március 9-i GE Healthcare ítélet, C-173/15, EU:C:2017:195, 45. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

45 E tekintetben a (vámérték-megállapítási részleg) jogdíjak és licencdíjak vámértékben való figyelembevételére vonatkozó 3. számú magyarázatának 8. pontjából az következik, hogy a jogdíjakat és licencdíjakat figyelembe kell venni a vámértékben, ha maguk az importált áruk képezik a licencmegállapodás tárgyát, de akkor is, ha az importált áruk a licencbe adott termék összetevőit vagy alkatrészeit képezik.

46 Egyébiránt e magyarázat 9. pontja értelmében, ha egy licencmegállapodás alapján biztosított know-how importált termékekre vonatkozik, akkor az ilyen termékekkel kapcsolatos minden jogdíjnál vagy licencdíjnál mérlegelni kell azok vámértékben való figyelembevételét. Ezzel szemben az olyan szolgáltatások nyújtása tekintetében fizetett jogdíjakat és licencdíjakat, mint a licencjogosult személyzetének betanítása a licencbe adott termék gyártására vagy a menedzsment, az adminisztráció, a marketing, illetve a számvitel területén adott technikai segítségnyújtás, nem lehet a vámértékben figyelembe venni.

47 Végül az említett magyarázat 11. pontja előírja, hogy amikor azt kell meghatározni, hogy kapcsolódik-e jogdíj az értékelendő árukhoz, nem az az alapvető kérdés, hogy hogyan számítják ki a jogdíjat, hanem az, hogy miért fizetik azt, vagyis a licencjogosult valójában mit kap a kifizetésért cserébe. Ezért a licencbe adott termék alkatrészének importja esetében a licencbe adott termék forgalmán alapuló jogdíjfizetés az importált árukhoz teljes egészében vagy részben kapcsolódhat, illetve egyáltalán nem kapcsolódhat.

48 Következésképpen az a tény, hogy valamely jogdíj vagy licencdíj kiszámításának módszere nem az importált áru árához, hanem azon végtermék árához kapcsolódik, amelybe ezt az árut beépítették, nem zárja ki, hogy ezt a jogdíjat vagy licencdíjat úgy lehessen minősíteni, hogy az az említett árura vonatkozik.

49 Ezzel szemben az a puszta körülmény, hogy valamely árut egy végtermékbe építettek be, nem teszi lehetővé azon következtetés levonását, miszerint azok a jogdíjak vagy licencdíjak, amelyeket egy licencmegállapodás alapján az e végtermék gyártásához szükséges know-how átadásának ellenértékeként fizettek meg, ezen árura vonatkoznak. E tekintetben az a követelmény, hogy kellően szoros kapcsolat álljon fenn e jogdíjak vagy licencdíjak és az érintett áru között.

50 Ilyen kapcsolat akkor áll fenn, ha a licencmegállapodás értelmében átadott know-how szükséges az importált áru gyártásához. Erre utalhat az a tény, hogy ezt az árut kifejezetten arra tervezték, hogy azt a licencbe adott termékbe építsék be anélkül, hogy annak bármely más észszerű felhasználása lehetne. Ezzel szemben az a tény, hogy a know-how csak a licencbe adott termék kész állapotához szükséges, lehetővé teszi azon következtetés levonását, hogy nem áll fenn kellően szoros kapcsolat.

51 A jelen ügyben az elé terjesztett jogvita tényállásának értékelésére kizárólagos hatáskörrel rendelkező, a kérdést előterjesztő bíróság feladata annak vizsgálata, hogy kellően szoros kapcsolat áll-e fenn a Curtis Balkan és a Curtis USA között létrejött licencmegállapodás értelmében átadott know-how és az importált áruk között, és ily módon annak meghatározása, hogy az előbbi által az utóbbi számára fizetett licencdíjak minősíthetők-e úgy, hogy azok a Vámkódex 32. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében ezekre az árukra vonatkoznak. Ezen összefüggésben figyelembe kell venni valamennyi releváns tényezőt, különösen az érintett személyek közötti jogi és ténybeli viszonyokat.

52 Azt is meg kell állapítani, hogy a licencdíjak akkor is vonatkozhatnak az értékelendő árukra az említett 32. cikk (1) bekezdésének c) pontja értelmében, ha e licencdíjak a hivatkozott áruknak csak egy részére vonatkoznak (lásd ebben az értelemben: 2017. március 9-i GE Healthcare ítélet, C-173/15, EU:C:2017:195, 53. pont és a rendelkező rész). Mindazonáltal, amint az a Vámkódex 32. cikkének (2) bekezdéséből következik, a ténylegesen kifizetett vagy kifizetendő árba történő beszámítás kizárólag objektív és mennyiségileg meghatározható adatok alapján történhet.

53 A kérdést előterjesztő bíróságnak a 2454/93 rendelet 158. cikke (3) bekezdésének értelmezésére vonatkozó kérdését illetően arra kell emlékeztetni, hogy e rendelkezés értelmében, ha a jogdíjak vagy licencdíjak részben az importált árukra, részben pedig egyéb olyan összetevőkre vagy alkotóelemekre vonatkoznak, amelyeket az árukhoz importálásuk után adnak hozzá, vagy az importálást követő tevékenységekre vagy szolgáltatásokra vonatkoznak, megfelelő arányú megosztást csak objektív és mennyiségileg meghatározható adatok alapján lehet tenni, a Vámkódex 32. cikkének (2) bekezdéséhez fűzött, a 23. mellékletben megtalálható értelmező megjegyzéssel összhangban.

54 Először is, meg kell állapítani, hogy a 2454/93 rendelet 158. cikkének (3) bekezdése nem minősíthető önálló jogi alapnak a tekintetben, hogy a vámértéket ki lehessen igazítani a jogdíjaknak vagy licencdíjaknak az importált áruk ténylegesen kifizetett vagy fizetendő árához történő hozzáadásával.

55 A Vámkódex 32. cikkének (3) bekezdése értelmében ugyanis a vámérték meghatározásakor a ténylegesen kifizetett vagy kifizetendő árhoz való hozzáadás csak az e cikkben megállapítottak szerint történhet.

56 Ily módon a jogdíjakat és a licencdíjakat illetően a Vámkódex 32. cikke (1) bekezdésének c) pontja – amelynek alkalmazási feltételeit a 2454/93 rendelet 157–162. cikke írja elő – az egyetlen olyan jogi alap, amely lehetővé teszi a vámértéknek a jogdíjak vagy licencdíjak hozzáadásával történő kiigazítását.

57 Annak előírásával tehát, hogy ha a jogdíjak vagy licencdíjak csak részben vonatkoznak az importált árukra, megfelelő arányú megosztást csak objektív és mennyiségileg meghatározható adatok alapján lehet tenni, a 2454/93 rendelet 158. cikkének (3) bekezdése csak egy, a Vámkódex 32. cikkének (3) bekezdéséből eredő követelmény pontosítására szorítkozik.

58 Másodsorban, a 2454/93 rendelet 158. cikkének (3) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az nem csak akkor alkalmazandó, ha a jogdíjak vagy licencdíjak részben az importált árukra, részben pedig egyéb olyan összetevőkre vagy alkotóelemekre vonatkoznak, amelyeket az árukhoz importálásuk után adnak hozzá, illetve ha a jogdíjak vagy licencdíjak részben az importált árukra, részben pedig az importálást követő tevékenységekre vagy szolgáltatásokra vonatkoznak, hanem akkor is, ha a jogdíjak vagy licencdíjak részben az importált árukra, részben pedig egyéb olyan összetevőkre vagy alkotóelemekre vonatkoznak, amelyeket az árukhoz importálásuk után adnak hozzá, valamint az importálást követő tevékenységekre vagy szolgáltatásokra.

59 Amint az a jelen ítélet 57. pontjában megállapításra került, a 2454/93 rendelet 158. cikkének (3) bekezdése azt írja elő, hogy ha a jogdíjak vagy licencdíjak csak részben vonatkoznak az importált árukra, megfelelő arányú megosztást csak objektív és mennyiségileg meghatározható adatok alapján lehet tenni.

60 Márpedig e rendelkezés olyan értelmezése, miszerint e rendelkezés nem alkalmazható a jelen ítélet 58. pontjában említett harmadik feltételre, azzal a hatással járna, hogy ha a jogdíjak vagy licencdíjak részben az importált árukra, részben pedig egyéb olyan összetevőkre vagy alkotóelemekre vonatkoznak, amelyeket az árukhoz importálásuk után adnak hozzá, illetve az importálást követő tevékenységekre vagy szolgáltatásokra vonatkoznak, megfelelő arányú megosztást objektív és mennyiségileg meghatározható adatok hiányában is lehet tenni, ami ellentétes lenne a Vámkódex 32. cikkének (3) bekezdéséből következő, a jelen ítélet 52. pontjában említett követelménnyel, amelynek értelmében a ténylegesen kifizetett vagy kifizetendő árba történő beszámítás kizárólag objektív és mennyiségileg meghatározható adatok alapján történhet.

61 Harmadsorban, azt a kérdést illetően, hogy a 2454/93 rendelet 158. cikkének (3) bekezdése alkalmazható-e akkor is, ha az eladó jogdíjakat vagy licencdíjakat fizet valamely, az eladótól eltérő személy számára, elegendő annak megállapítása, hogy e rendelkezés csak a „jogdíjak vagy licencdíjak" említésére szorítkozik, és nem határozza meg, hogy ezeket a jogdíjakat vagy licencdíjakat kinek a számára kell fizetni.

62 A jelen ítélet 39. pontjában említett harmadik feltételt illetően, miszerint a jogdíj vagy licencdíj fizetése az értékelendő áruk eladása feltételének kell, hogy minősüljön, a Bíróság ítélkezési gyakorlatából az következik, hogy ez a követelmény teljesül, ha az eladó vagy a vele kapcsolatban álló személy és a vásárló közötti szerződéses viszonyok keretében a jogdíj vagy licencdíj megfizetése olyan jelentőséggel bír az eladó számára, hogy e fizetés hiányában eláll az eladástól (lásd ebben az értelemben: 2017. március 9-i GE Healthcare ítélet, C-173/15, EU:C:2017:195, 60. pont).

63 A jelen ügyben a Curtis USA, vagyis az a társaság, amely számára a Curtis Balkan a licencdíjakat fizette, eleve eltért azon társaságoktól, amelyektől ez utóbbi az alapügyben szóban forgó árukat vásárolta.

64 E tekintetben a 2454/93 rendelet 160. cikke azt írja elő, hogy abban az esetben, ha a vevő harmadik félnek fizet jogdíjat vagy licencdíjat, a Vámkódex végrehajtási rendelete 157. cikkének (2) bekezdésében foglalt feltételek csak akkor tekintendők teljesítettnek, ha az eladó vagy egy vele kapcsolatban álló személy követeli meg a vevőtől annak megfizetését.

65 A Bíróság ítélkezési gyakorlatából az következik, hogy a 2454/93 rendelet 160. cikke alkalmazható egy olyan helyzetre, amelyben az a „harmadik személy" akinek számára a jogdíjat fizetni kell, és az eladóval „kapcsolatban álló" személy egy és ugyanazon személy (lásd ebben az értelemben: 2017. március 9-i GE Healthcare ítélet, C-173/15, EU:C:2017:195, 63–66. pont).

66 A Bíróság azt is megállapította, hogy annak meghatározása érdekében, hogy a jogdíjak és licencdíjak megfizetése a Vámkódex 32. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében az értékelendő áruk „eladásának feltételét" képezi-e, olyan körülmények között, amikor az értékelendő áru eladója nem azonos a licencadóval, végső soron arra a kérdésre kell választ adni, hogy az eladóval kapcsolatban álló személy számára lehetséges-e, hogy megbizonyosodjon arról, hogy az áruk importja szóban forgó jogdíj vagy licencdíj számára történő megfizetésétől függ (lásd ebben az értelemben: 2017. március 9- GE Healthcare ítélet, C-173/15, EU:C:2017:195, 67. és 68. pont).

67 A 2454/93 rendelet 143. cikke (1) bekezdésének e) pontja értelmében személyek akkor tekinthetők egymással kapcsolatban állónak, ha egyikük közvetve vagy közvetlenül ellenőrzi a másikat. A vámértékkel kapcsolatos, e rendelkezésre vonatkozó, e rendelet 23. mellékletében foglalt magyarázó megjegyzés e tekintetben pontosítja, hogy egy személy abban az esetben tekinthető egy másikat ellenőrző személynek, ha jogi vagy működési szempontból olyan helyzetben van, hogy a másik személy fölött korlátozást vagy irányítást gyakorolhat.

68 A kérdést előterjesztő bíróság feladata annak vizsgálata, hogy ez volt-e a helyzet a Curtis USA és az alapügyben szóban forgó áruk eladói közötti kapcsolatokat illetően. E tekintetben figyelembe kell venni a (vámérték-megállapító részleg) 11. számú, a Vámkódex 32. cikke (1) bekezdése c) pontjának a 2454/93/EGK rendelet 160. cikkének megfelelően harmadik személynek fizetett jogdíjakra és a licencdíjakra történő alkalmazására vonatkozó, a jelen ítélet 13. pontjában említett magyarázatában foglalt támpontokat.

69 A kérdést előterjesztő bíróság által hivatkozott azon körülményeket illetően, miszerint az eladók állítása szerint az importált áruk ára nem függött az alapügyben szóban forgó licencdíjak megfizetésétől, és a licencadónak nem volt feladata, hogy tevékenységeiket működési értelemben irányítsa vagy korlátozza, azok önmagukban nem lehetnek olyan jellegűek, hogy ki lehessen zárni, hogy az említett licencdíjak

megfizetése az eladás egyik feltételét képezte, mivel pusztán az a meghatározó kérdés, hogy – valamennyi releváns tényezőre figyelemmel – e fizetés hiányában megkötötték volna-e a választott formában az értékesítési szerződéseket, következésképpen sor került volna-e az áruk szállítására.

70 A fenti megfontolások összességére figyelemmel az előterjesztett kérdésekre azt a választ kell adni, hogy a Vámkódex 32. cikke (1) bekezdésének c) pontját a 2454/93 rendelet 157. cikkének (2) bekezdésével, 158. cikkének (3) bekezdésével és 160. cikkével összefüggésben úgy kell értelmezni, hogy végtermékek gyártása céljából átadott know-how ellenértékeként egy társaság által az anyavállalata számára fizetett licencdíjak összegének arányos részét hozzá kell adni a bizonyos importált termékekért ténylegesen kifizetett vagy fizetendő árhoz olyan körülmények között, amikor ezen áruknak az a rendeltetése, hogy más összetevőkkel együtt azokat az említett késztermékbe építsék be, és amelyeket az elsőként említett társaság az anyavállalattól eltérő beszállítóktól szerez be, amennyiben

– az említett árukért ténylegesen kifizetett vagy fizetendő ár nem tartalmazza a licencdíjakat,

– a licencdíjak az importált árukra vonatkoznak, ami azt feltételezi, hogy kellően szoros kapcsolat van a jogdíjak a licencdíjak és ezen áruk között,

– a licencdíjak megfizetése az említett áruk eladásának egyik feltétele, oly módon, hogy e fizetés hiányában az importált árukra vonatkozó értékesítési szerződés megkötése, következésképpen az áruk szállítása nem történt volna meg, és

– objektív és mennyiségileg meghatározható adatok alapján lehetséges a licencdíjak megfelelő arányú megosztása,

aminek vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata, valamennyi releváns tényező, és különösen a vásárló, a vonatkozó eladók és a licencadó közötti jogi és ténybeli kapcsolatok figyelembevételével.

A költségekről

71 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (hetedik tanács) a következőképpen határozott:

A Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet 32. cikke (1) bekezdésének c) pontját a 2913/92 rendelet végrehajtására vonatkozó rendelkezések megállapításáról szóló, 1993. július 2-i 2454/93/EGK bizottsági rendelet 157. cikkének (2) bekezdésével, 158. cikkének (3) bekezdésével és 160. cikkével összefüggésben úgy kell értelmezni, hogy végtermékek gyártása céljából átadott know-how ellenértékeként egy társaság által az anyavállalata számára fizetett licencdíjak összegének arányos részét hozzá kell adni a bizonyos importált termékekért ténylegesen kifizetett vagy fizetendő árhoz olyan körülmények között, amikor ezen áruknak az a rendeltetése, hogy más összetevőkkel együtt azokat az említett késztermékbe építsék be, és amelyeket az elsőként említett társaság az anyavállalattól eltérő beszállítóktól szerez be, amennyiben

– **az említett árukért ténylegesen kifizetett vagy fizetendő ár nem tartalmazza a licencdíjakat,**

– **a licencdíjak az importált árukra vonatkoznak, ami azt feltételezi, hogy kellően szoros kapcsolat van a jogdíjak a licencdíjak és ezen áruk között,**

– **a licencdíjak megfizetése az említett áruk eladásának egyik feltétele, oly módon, hogy e fizetés hiányában az importált árukra vonatkozó értékesítési szerződés megkötése, következésképpen az áruk szállítása nem történt volna meg, és**

– **objektív és mennyiségileg meghatározható adatok alapján lehetséges a licencdíjak megfelelő arányú megosztása,**

aminek vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata, valamennyi releváns tényező, és különösen a vásárló, a vonatkozó eladók és a licencadó közötti jogi és ténybeli kapcsolatok figyelembevételével.

Aláírások